

Závěrečná zpráva pro FF – Štěpán Sviták – Erasmus+ mobilita – Estonsko, Tartu

Má očekávání od zahraniční mobility v Tartu byla jednoduchá. Procvičit si konverzaci a čtení v anglickém jazyce, zkusit si být více soběstačný a možná se na chvíli odloučit od stereotypů zaběhnutých vztahů. Očekávání ohledně akademické sféry nebyla vysoká. Slíbil jsem si přivést nutný počet kreditů a co nejčastěji navštěvovat knihovnu, kde bych psal bakalářskou práci.

Jeden z nejsilnějších pozitivních zážitků byla pro mě cesta do Estonska. Díky tomu, že jsem měl před odjezdem několik dní volna, rozhodl jsem se je stopem. Jelikož byl únor, nezdál se takový nápad jako nejrozměšnější, ale mě to ještě více nalákalo. Velký časový press, kvůli délce denního svitu, konečně dobrodružství. Kolem desáté hodiny dopoledne jsem stanul na Černém mostě v Praze s kartonovými cedulemi nadepsané všemi možnými zachytnými body. Asi po třech hodinách nezdaru už jsem si přestával věřit a pomalu kupoval lístek na autobus. Záchrana ale byla na cestě, ani jsem se nenadál a seděl jsem ve škodovce s řidičem Adamem, který stopem procestoval Euroasijský kontinent a teď navracel přijatou pomoc dosáhnout svého cíle někomu dalšímu. Kromě svezení jsem navíc dostal i mnoho rad a motivaci pokračovat. Po dalších třech spolujždách, stopování za tmy v Náchodě, obcházení nákladáků v na benzínce u Vratislavy při třinácti stupních pod nulou, jsem se zastavil na Varšavském nádraží. Únava a naplnění zážitky, mě přiměli vzít ranní vlak do Białystoku. I přes sluncem opanovanou oblohu bylo ráno mrazivé. Řekl jsem si, že to ještě zkusím, a tak jsem si po procházce městem zase stoupl ke kraji vozovky a křečovitě zvedal ruku na znamení. Nakonec jsem se dostal alespoň do Augustowa odkud jsem se dostal autobusem do Tallinnu a následně do Tartu s LUXexpressem, asi nejpříjemnějším autobusovým dopravcem, který jsem zatím poznal. Cenově dostupný, bez chybějícího záchodu a automatu na kávu.

Bydlení na koleji pro mě nebylo novinkou. Ovšem vyhřívaná podlaha v koupelně, ochota přidat nám ledničku navíc nebo úklid bytu jednou týdně s možnou výměnou ložního prádla mě příjemně překvapili. Na druhou stranu se takový luxus odrazil na ceně, která čítala přibližně 40% stipendia. K ubytovací výbavě patřil stolní tenis v přízemí, neplacená prádelna, úschovna kol nebo místnost pro studium.

Měl jsem štěstí, hned tři z mých spolubydlících chodili alespoň na jeden stejný předmět. I když jsme měli někdy neshody, především o úklidu po vaření, které vyústili až v přestěhování, zbyl alespoň jeden z nich, Oskar, se kterým jsem mohl probírat studijní látku, a protože to byl vyloženě koumák, tak mě spíš doučoval, co jsem nepochopil při přednáškách. Ty byly různé, některé velmi přínosné jiné skoro nepochopitelné či nudné. U některých učitelů bych vyzdvihl jejich viditelný zápal pro daná témata či ochotu vysvětlit dopodrobna veškerou látku. Jinak mě osobně tížila má (ne)schopnost vyjadřování se v anglickém jazyce.

Znatelný příval informací, který byl až zahlcující, má lenost a až obsedantní potřeba shlédnout každé druhé video na Youtube nebo vyslechnout všemožné podcasty se nesetkali s vyloženým akademickým úspěchem. Sotva jsem nasbíral potřebné kredity a bakalářskou práci jsem odložil.

Ale abych končil na pozitivní notu, již zmíněnému Australanovi vděčím za to, že mě seznámil s několika estonsko-ruskými studenty, s nimiž jsme chodili do místní haly na boulder. Sauna a všemožné drobné konverzace nahrazovali jinak rutinní dny a vytrhávali mě z nepříjemných myšlenek. Neuvěřitelně sociální spolubydlící z Japonska, Eiru mě učil vařit japonské pokrmy a spolu s Polákem Matheuszem mi dělali život snesitelnějším. Jízdy na kole nebo procházení uličkami, kde se moderní architektura skloubila s tamním typicky barevným, dřevěným opláštěním domečků, mě občas vylákali zpoza kolejních zdí. Cihlové kostely, zajímavé parčíky a všudypřítomné estonské vlajky asi budou i nadále dodávat jasný rukopis města Tartu.

